

Oidipoes – Foto Paul de Cloedt

Dat lelijke podium

Hoe werkt je fantasie bij het maken van je eigen decors?

Als ik b.v. *Hamlet* lees, zie ik onmiddellijk een beeld voor mij. Ik wil een kasteel, maar ik kan geen muren bouwen. Een kasteel in Denemarken is koud. Dus komt bij mij het beeld op van een koude vloer, helemaal in straattegels. Tikkende schoenen erop en zwarte gordijnen, en mijn kasteel staat er, in zijn essentie; ik heb meteen een graf; het glas van de koningin kan erop breken; tijdens het schermen kunnen er vonken uit de vloer springen. En, heel belangrijk, ik ben van dat lelijke podium verlost.

In *Sezuan* was er een eenheidsdecor, maar ik liet de toeschouwer er van alles in zien: de ruimte achter het toneel was soms een straat, soms een hok, soms een opslagplaats. Ik heb het ook echt laten regenen. Achteraf denk ik dan wel eens dat ik aan dat beeld niet heb kunnen weerstaan.

Bij *De Vrek* denk ik: hij verstopt zijn geld in de tuin. Zo kom ik bij het feit dat de speler graaft. Dat

vind ik een mooie situatie, dus wil ik dat laten zien. Ik moet dan een decorprobleem oplossen. En ik wil fier zijn over mijn vondst. Ik wil ook dat het helemaal van mij is. Bij die beelden past er voor mij ook maar één muziek. Een muziek die wellicht voor mij een speciale betekenis heeft.

Een vat vol vuur

Dit is voor jou een bijzonder jaar, omdat je zoveel zware opdrachten aanvaard hebt. Ben je daar nooit bang voor geweest?

Achteraf, nadat ik toegezegd had aan Tielt, Brussel en Gent, heb ik hier in mijn zetel zitten uithuilen. Maar ik wil er eerst en vooral op wijzen dat ikzelf de stukken heb mogen kiezen. Ik wilde ze stuk voor stuk al een geruime tijd ensceneren. Nu kreeg ik de kans om aan de slag te gaan in een circuit dat me, voor de eerste keer, zoveel mogelijkheden biedt. Een regiëassistent is voor mij een onbekende luxe. Ik werk dus met een tamelijk gerust gemoed. Ik ben wel bang dat het veel van mijn energie eist. Ik merk dat ik veel sneller moe ben maar die vermoeidheid mag mijn enthousiasme

niet in de weg staan. Er zijn wel ogenblikken dat ik het even moeilijk heb. Maar dank zij de *Vrek* voel ik me in topvorm. Ik wil al direct aan *Romeo en Julia* beginnen. Na deze periode hou ik er zeker een half jaar mee op. Dat heb ik aan iedereen laten weten. Ik ga reizen, ik moet nieuwe boeken lezen, nieuwe muziek ontdekken. Ik wil toneel gaan bekijken. Mijn batterij moet opgeladen worden. Ik wil met een nieuwe lei beginnen.

Als jong theatermaker kies je geen hedendaagse stukken, hoe komt dat?

Veel hedendaagse stukken gaan over die dingen die ik terugvind in de klassieken. Ik vind het boeiender om een *Don Carlos* tot leven te wekken, aangepast aan onze tijd, dan bijvoorbeeld een gave Lars Norén te monteren. Hoewel ik op het puntje van mijn stoel zit bij *De moed om te doden*. Ik hoop ook dat ik er ooit toe kom om klassieke stukken in hun oorspronkelijk historisch kader te plaatsen, zonder dat het daarom doodse museumstukken worden. Historische kostuums hinderen mij niet; de speler die ze draagt moet een vat vol vuur zijn, een echt mens van vlees en bloed en het klassieke toneelstuk moet zinderen en vertellen wat het te vertellen heeft.

Is muziek voor jou belangrijk?

Muziek is alles. Opera is de volmaaktste woordkunst. Opera registreren is mijn droom. Mijn producties componeer ik altijd als één grote muziekpartituur. Ik zie de opvoering van *De Vrek* als een gesproken opera: hoe een noot gemaakt wordt door een andere noot; hoe een klank meer kleur krijgt door andere klanken; hoe een acteur bestaat bij gratie van een andere acteur. Dat is wat mij boeit. Dat is wat ik wil betrachten. Dat is ritme, dat is samenspel, dat is kunst.

P.S.

Het interview met Tanghe greep plaats middenin het repetitieproces. Op 14 november is de productie in première gegaan. De basisidee, waarvan Tanghe vertrokken is, werd geformuleerd door de Franse toneelvernieuwer Charles Dullin: "Als we het werk (...) proberen van binnenuit te bekijken, (...) dan zien we dat de bezwaren die het oproept, voortvloeien uit het feit dat men in de meeste gevallen niet het stuk speelt, maar eerder een serie sketches over de gierigheid." (citaat uit het programmaboekje: cursivering van Tanghe). Het gaat dus niet om een stuk over een komisch type ("de vrek"), maar om een verhaal over een familie, waarbinnen alle ver-